

Név: Kada Melinda

Szak, évfolyam: klasszikus hegedűművész, MA II. évfolyam

Tanév: 2017/2018

Célország, város: Németország, Kassel

Fogadó intézmény: kasseli Operazenekar

Élménybeszámoló

(Erasmus+ szakmai gyakorlati ösztöndíj)

2016 szeptemberében az utolsó egyetemi tanévem megkezdésekor egy érzés kezdett mind inkább felerősödni bennem: annak a vágya, hogy valamilyen formában „megkoronázzam” az elmúlt tizennyolc év kemény tanulásának hosszú útját a zárásához közel. Habár zenészként több alkalommal is lehetőségem nyílt heteket tölteni külföldön mégis úgy éreztem, hogy tanulmányaim és leendő szakmai önéletrajzom akkor válna kerek egészzé, ha sikerülne még valahol hosszabb időre betekintést nyernem egy külföldi felsőoktatási intézmény vagy egy professzionális zenekar mindennapjaiba. Tudtam, hogy ez nagyszerű tapasztalatszerzési lehetőségnek bizonyulna, és arra is módot adna, hogy kapcsolatot építsek külföldön dolgozó zenész kollégákkal a jövő tágabb lehetőségei érdekében.

Ebből következően még a tanév elején bementem a nemzetközi kapcsolatokért felelős irodába, és egy kedves munkatárs, Seres Beáta, széleskörű felvilágosítást nyújtott számomra az aktuális pályázási lehetőségeimről. Itt hallottam először az Erasmus program diploma utáni ösztöndíjáról, ami egyértelmű válaszként szolgált az imáimra.

Természetesen ezek után nem minden úgy alakult, amint vártam. Szerettem volna Skóciába menni, elsősorban az angolom fejlesztése céljából, és nem utolsósorban abból a motivációból fakadóan, miszerint nagyon pozitív visszajelzéseket hallottam a Glasgow-i Királyi Konzervatóriumról. Ide volt is kapcsolódásom egy itt tanító magyar tanár által, aki – miután októberben küldtem hanganyagot a játékomról, és egy angol nyelvű szakmai önéletrajzot az eddigi eredményeimről –, habozás nélkül fogadott volna engem. A félreértések sorozata akkor kezdődött, amikor a külügyesek helyett a HR-es munkatársak próbálták kezükbe venni az ügyemet, és habár a zenészek mind igent mondtak a fogadásomra, ők újra és újra leakadtak azon a ponton, hogy ha már nem leszek diák, mire kimegyek, de még tanárként sem

„működők”, akkor mégis melyik kategóriába helyezzenek be engem. Végül addig tartott a „vita”, hogy 2017 márciusában maga a BREXIT tett pontot Skóciára (legalább is számomra), mivel ennek a lehetőségére hivatkozva kijelentették a HR-esek, hogy szeptembertől egy darab külföldi cserediákot sem tudnak majd fogadni az intézményükbe. Ekkor egyértelművé vált bennem, hogy mostantól fogva kizárólag zenekarok jöhetnek számításba, hiszen március közepén lejárt az összes európai egyetemen a jelentkezési határidő erre az ösztöndíjra. Tehát elkezdtem professzionális zenekaroknak írni, melyek közül a legtöbben vagy nem jeleztek vissza, vagy pedig nem tudták elfogadni (csúnyán fogalmazva „felfogni”), hogy irányomban semmiféle anyagi és egyéb kötelezettséget nem kell vállalniuk, ha hallgatom a próbáikat, vagy alkalmanként hangszeresen is közreműködök néhány projektben, hiszen az ösztöndíjam mindent fedezne a számomra. De nyilvánvalóan érthető, hogy mindenkinek „furcsa” volt ez a helyzet, hiszen mindeközéig nem volt tudomásuk erről az ösztöndíj lehetőségéről. Viszont nem sokkal később visszajelzést kaptam a berni Operazenekartól, miszerint szívesen fogadnának, viszont hangszeresen nem játszhatok a próbáikon. Ennek természetesen még ilyen formában is nagyon örültem, hiszen úgy éreztem, végre ajtó nyílt előttem. De hamarosan kiderült, hogy mivel Svájc nem tartozik az Európai Unióhoz, ezért oda nem tudom igénybe venni az elnyert ösztöndíjamat. E hír hallatán már komolyan kezdett eluralkodni rajtam a csüggedés, és azzal a gondolattal való megbarátkozás, hogy talán tényleg nem sikerül majd időben fogadóhelyet találnom... Végül viszont július közepén eszembe jutott egy kedves ismerősöm, Oláh Vilmos hegedűművész, akinek részt vettem a kurzusán a megelőző tanévben, és úgy döntöttem, írok neki a helyzetemről. Vili készségesen válaszolt, és nem sokkal később felvette a kapcsolatot egy régi ismerősével Hercegh Katalinnal az érdekemben, aki nem más, mint a kasseli Operazenekar első koncertmestere. Ekkor hirtelen felpörögtek az események, és hamarosan választ kaptam Katalintól, miszerint szívesen vállalja a mentorálásomat, három héttel az október másodikára tervezett kiutazásom előtt pedig egy aláírt és lepecsételt szerződést a kasseli Operazenekartól. Az örömöm a megkapott szerződés láttán nem volt szavakba önthető!

A kiutazással alapvetően minden rendben volt: repülővel mentem Hannoverig, onnan pedig vonattal tovább Kasselig. Viszont anyagilag visszatekintve egyáltalán nem érte meg „erőltetni” a repülést, hiszen a hangszerem miatt - amit nem melleleg a jegy foglalásakor semmilyen felületen nem tudtam feltüntetni -, rá kellett fizetnem 10.000 Ft-ot a jegyre a reptéren. Ez bizony nem esett jól, így még akkor eldöntöttem, hogy hazafelé biztosan vonattal megyek majd, vállalva inkább a két átszállással járó cipekedést. És a vonatozás mellett szólt

annak a ténye is, hogy a vonatjegyem a két hónappal korábban történő lefoglalása révén 50.000 Ft-tal kevesebbe került, mint az oda útért fizetett repülő-, illetve vonatjegy összeadva.

A kasseli szállásomat több okból kifolyólag is nagyon megszerettem a kint töltött idő alatt. Először is egy jól felszerelt, gyönyörű lakás volt, aminek az egyik szobáját sikerült kivennem külön fürdőszobával. Itt gyakorolni is volt lehetőségem, ami nálam elsődleges szempontnak bizonyult a szállás megválasztásakor. Másodszor a lakásban én és a fiatal főbérő Bettina laktunk együtt, jó kapcsolat alakult ki közöttünk a közös séták és filmezések során. Harmadszor pedig külön öröm volt számomra, hogy Kassel zöldövezeti városrészében, Vellmarban volt található a lakás, parkokkal és erdőkkel körülölelve, de mégis egy villamossal beértem a városközpontba 20 perc alatt. Röviden szólva az albérleti díjról olyan 460 euro/hóra jött ki, ami németországi viszonylatban elfogadható árnak tekinthető.

A városi tömegközlekedés véleményem szerint igen jól szervezett volt, kiemelten a villamoshálózat, mely által minden számomra esedékes helyszínre könnyedén eljutottam. Az ehhez szükséges havi bérlet árát viszont különösen drágának tartottam, mert magyar forintba átszámítva közel 24.000 Ft-ba került. De egyfajta „kárpoztalásként” éltem meg azt, hogy a bérlet drágaságához képest az élelmiszert olcsón meg lehetett vásárolni, így szabadon megjegyeztem, mily nagy élvezetet jelentett számomra kedvenc sajt-, és tejtermékeim végig kóstolása német minőségben! Kassel más városokhoz hasonlóan a szórakozási lehetőségek széles skálájának adott otthont, melyeket főként plakátokon hirdetett a lakosok, vagy épp a turistaként szemlélődő emberek felé. Mivel a zenekar, ahol mindennapjaimat éltem maga is a „szórakoztatóipar” egyik ágát képviselte, ennél fogva főleg színházi előadásokat és koncerteket hallgattam a tanulás, s egyben a szórakozás céljából. Ráadásul ezekre az eseményekre ingyen jegyet is tudtam igényelni, mint zenekari gyakornok.

Mint a megérkezésemkor kiderült, a zenekarnak nem volt még „dolga” Erasmus ösztöndíjas gyakornokkal, amiből következően lehetőségem sem adódott kapcsolódni más hozzám hasonló fiatalokkal a zenekar tagjain kívül, legfeljebb zenei középiskolába járó diákokkal találkoztam, akik szintén hallgatták időnként a próbákat eleget téve ezzel az iskola elvárásainak. Véleményem szerint viszont bizonyára jelen lehetett az egyetemen az ESN, illetve egy kiépített mentorhálózat is, mert az utcán sok külföldről érkezett hallgatóval futottam össze nap mint nap. De én valahogy sosem kerültem a kint töltött idő során abba a helyzetbe, hogy felkeressem ezeket a kapcsolódási pontokat, talán abból fakadóan sem, hogy nem az egyetem, hanem a munka világában forogtam már.

Mivel a zenekarnak nem volt korábbról tapasztalata arról, hogy hogyan kezeljen egy külföldről érkező gyakornokot, ezért adódott néhány „gubanc” a kint létem ideje alatt, amelyek főként a hiányos kommunikációból fakadtak. Például megtiszteltetés volt számomra, hogy már az első próbán bizalmat szavaztak nekem, és felajánlották a hangszeres közreműködésem lehetőségét a próbákon. Viszont egy hónappal később (!) kiderült, miszerint többen a zenekar tagjai közül „furcsán” tekintettek arra, hogy velük együtt hegedülök a próbákon, mert senki nem tájékoztatta őket arról, hogy ki vagyok, mi vagyok... Ezt a problémát pedig úgy próbálták orvosolni, hogy rendeztek számomra egy belső meghallgatást, amire pusztán öt napom volt felkészülni egy Mozart hegedűversennyel. Finoman fogalmazva megsemmisítő élmény volt ilyen rövid felkészülési idő után kiállni harminc német perfekcionista mentalitással bíró hegedűs elé! Soha nem voltam előtte annyira lámpalázás, mint akkor. Az eljátszás során valami jól sikerült, más pedig a nagyfokú izgalom miatt sajnos nem a tudásomhoz mértén került bemutatásra. A meghallgatás után vádló gondolatok kezdtek „beforgatni”, és nagyon fájt, hogy nem tudtam rajta úgy hegedülni, ahogyan egyébként tudok. Ez az önvádlás akkor kezdett csillapodni bennem, amikor a zenekar egyik koncertmestere néhány hegedűssel együtt odajött hozzám nem sokkal a játékom után, és őszintén bocsánatot kértek tőlem, hogy ilyen „megsemmisítő” (így fogalmaztak!) helyzetbe hoztak engem ezzel a szituációval, nem beszélve a rövid felkészülési időről. Továbbá azt is megosztották velem, hogy ez most számukra is komoly tanulság volt arra nézve, hogy a jövőben még mielőtt megérkezne hozzájuk a gyakornok már tűzzenek ki számára kint egy meghallgatást, amire van ideje felkészülni, és bemutatkozni általa a zenekar tagjai felé. A meghallgatás nehéz pillanatai ellenére sok segítő szándékot és jóindulatot tapasztaltam a kollégák részéről, ami minden szempontból bátorítólag hatott az ott lételemre. És nagyszerű élmény volt számomra a kint tartózkodásom befejezéseként közreműködnöm mint hegedűs a Louis Spohr Kamarazenekar magyar műveket bemutató koncertjén, eleget téve ezzel a mentorom felkérésének.

Az élménybeszámoló végéhez közeledve szeretnék arról beszélni, hogy mit adott nekem ez az ösztöndíj lehetőség. Mivel a művész diplomakonzertemet szeptemberben tartottam Budapesten, ezért a nyaram nem éppen a pihenésről, hanem annál inkább a gyakorlásról szólt. Pszichésen nagyon kimerültem szeptemberre, amiből következően valódi feltöltődést jelentett számomra az átgyakorolt nyár után kimenni egy gyönyörű városba, hosszú sétákat tenni az őszi változatos színeit szemlélvén annak csodálatos parkjaiban, valamint elszakadni kicsit a megszokott arcoktól és kerékvágástól. Emellett pedig nem várt ajándék volt az életemben, hogy épp annak az országnak a zenészeihez kerülhettem mind szakmailag, mind pedig emberileg

közel, amelyet a legkiválóbbak közé sorolnak a komolyzene területén (ha nem a legkiválóbb is!). Egyszóval bárkit szívesen bátorítanék erre a lehetőségre, mert olyan megtapasztalásokat rejt magában, melyek visszanézve kincsekké válnak az ember életében!

És ami a kint töltött hónapok minden bizonnyal legszebb zárásának minősült, hogy a Kedvesem a Kasselben töltött utolsó napomon titokban kiutazott hozzám, és megkérte a kezemet! Így haza már Menyasszonyként érkeztem a szívemnek legkedvesebb ember oldalán...

